અધ્યાય-૩૮
હાંડી-વર્ણન

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્‌ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

આ અધ્યાયમાં વેદાંતની થોડી પ્રાથમિક ચર્ચા પછી ચાવડી સરઘસનું વર્ણન આપ્યું છે.

ઉપોદ્‌ઘાત : હે પવિત્ર સદ્‌ગુરુ સાઈ ! અમે આપને નમન કરીએ છીએ ! આપે સમગ્ર જગતને સુખ આપ્યું છે અને ભકતોનું કલ્યાણ કર્યું છે. આપના ચરણનો આશ્રય લેનારનાં કષ્ટ કાપ્યાં છે. આપ ઉદાર છો. આપનું શરણ પકડનાર ભકતના આપ રક્ષણહાર ત્રાતા છો. લોકોનાં કલ્યાણ તથા પરોપકારાર્થે જ આપનો અવતાર થયો છે. પવિત્ર આત્મતત્ત્વ રૂપી પ્રવાહીને બ્રહ્મરૂપ બીબામાં ઢાળ્યું અને તેમાંથી સંતશિરોમણિ સાઈ પ્રગટ થયા. સાઈ આત્મારામ પોતે છે, દિવ્ય સુખના પૂર્ણ ધામ છે. જીવનના તમામ હેતુ સફળ કર્યા પછી તેમણે ભકતોને કામનારહિત, મુકત બનાવ્યા છે.

બાબાની હાંડી : આપણાં શાસ્ત્રોએ દરેક યુગ માટે જુદી જુદી સાધના બતાવી છે. કૃતયુગમાં તપ, ત્રેતામાં જ્ઞાન, દ્વાપર યુગમાં યજ્ઞ અને કલિયુગમાં દાન કહેલું છે. બધાં દાનોમાં અન્નદાન શ્રેષ્ઠ છે. ખરા બપોરે ભૂખ્યા હોઈએ અને ખાવાનું ન મળે તો આપણે કેવા વ્યાકુળ થઈ જઈએ છીએ-જેમ આપણે તેમજ સર્વ પ્રાણીઓ ભૂખથી વ્યાકુળ થઈએ છે, એવું સમજીને જે માણસ ગરીબ-ભૂખ્યાને અન્ન આપે છે તે ઉત્તમ દાતા ગણાય છે. તૈત્તિરીય ઉપનિષદ્‌માં કહ્યું છે કે ‘‘અન્ન બ્રહ્મ છે. અન્નમાંથી જ તમામ પ્રાણી પેદા થાય છે અને પેદા થયા પછી તે બધાં અન્ન વડે જ જીવે છે તથા છેવટે મુઆ પછી પાછાં અન્નમાં પ્રવેશે

છે.'' ખરા બપોરે આપણા બારણે અતિથિ આવે ત્યારે તેને જમાડીને તેનો સત્કાર કરવાનો આપણો ધર્મ છે. અન્ય પ્રકારના દાનમાં ધન, કપડાં કે સંપત્તિના દાનમાં આપણે કંઈક વિવેક વાપરવો પડે છે. પણ અન્નદાનમાં આવો કોઈ વિચાર કરવાની જરૂર જ નથી. બપોરે આપણે બારણે ગમે તે ભૂખ્યું આવે તેને તરત જમાડવાનો આપણો ધર્મ છે. તેમાં પણ લૂલાં, લંગડાં, આંધળાં, બહેરાં, મૂંગાં, રોગી કે એવાં કંગાલ માનવી આવે તેમને પ્રથમ જમાડવાં અને સશક્ત આદમી કે આપણાં સગાંસ્નેહી આવે તેમને પછીથી જમાડવાં. આમાં પણ ઉપર કહ્યાં તેવા નિરાધાર કંગાલને જમાડવાનું પુણ્ય વિશેષ છે. બીજું કોઈ દાન અન્નદાન જેટલું મહત્ત્વનું ગણાતું નથી. જેમ ચંદ્ર વિના તારા, કલગી વગરનો મુગટ, કમળ વિનાનું સરોવર, ભાવ વિનાનું ભોજન, મીઠા વિનાની છાશ, દાળ વિનાનું લૂખું જમણ, મંગળ ચિહ્ન વિનાની સૌભાગ્યવતી સ્ત્રી, મધુર રાગ વિનાનું ગીત એ સર્વ જેવાં લાગે, તેવાં જ અન્નદાન વિનાનાં સર્વ પુણ્યદાન સમજવાં. સર્વ પ્રકારનાં દાનમાં અન્નદાન શ્રેષ્ઠ છે. હવે કોઈ વાર બાબા જાતે મસીદમાં રસોઈ કરી ગરીબ-અનાથ લોકોને પીરસીને કેમ જમાડતા હતા તે જોઈએ.

અગાઉ કહ્યું તેમ બાબા બહુ ઓછો ખોરાક લેતા હતા; અને એ અલ્પ ખોરાક ચાર-પાંચ ઘેર ભિક્ષા માગવાથી મળી રહેતો. પણ જ્યારે અનાથ-અપંગને જમાડવાની બાબાને ઇચ્છા થતી ત્યારે પહેલેથી છેલ્લે લગી તે જાતે જ બધું તૈયાર કરતા. તે કામ બીજા કોઈને સોંપી દેતા નહિ કે કોઈને કશી તસ્દી દેતા નહિ. પ્રથમ જાતે જ બજારમાં જઈ બધું સીધું-લોટ, ચોખા, મસાલા વગેરે સર્વ ચીજ રોકડેથી લઈ આવતા. જરૂર પડે તો પંડે દળતા. મસીદના ખુલ્લા આંગણામાં મોટો ચૂલો બનાવી દેવતા સળગાવી તેના પર હાંડી ચડાવી અંદર આધણનું પાણી રેડતા. પોતે એક નાની ને બીજી મોટી હાંડી રાખતા. નાનીમાં પચ્ચાસ જણની અને મોટીમાં સો માણસની રસોઈ તૈયાર થતી. કોઈ વાર મીઠા ચાવલ-પુલાવ તૈયાર કરતા તો કોઈ વાર ગોસ્તવાળો પુલાવ બનાવતા. કોઈ વાર દાળ-ઢોકળી, ઉકળતી દાળમાં લોટની બાટી કે વણેલી ભાખરીના કાપેલા ટુકડા

નાંખીને તૈયાર કરતા. પથ્થર ઉપર જાતે જ મસાલા-ચટણી વાટતા. દરેક પદાર્થ સ્વાદિષ્ટ બને તેનું ધ્યાન રાખતા. જારનો લોટ પાણીમાં મેળવી ઉકાળીને તેમાં છાશ નાંખતા અને આમ કઢી-આંબીલ તૈયાર કરતા. મુખ્ય ખોરાક જોડે બાબા બધાંને આ આંબીલ પીરસી દેતા. દરેક ચીજ રંધાઈને બરાબર તૈયાર થઈ છે કે કેમ તે જોવા માટે પોતે કફનીની બાંયો ઊંચી લઈ જરાયે ડર વગર ઉકળતી હાંડીમાં ઉઘાડો હાથ નાંખતા અને અંદર ચડતી વસ્તુને હાથ વડે હલાવી ઊંચી-નીચી કરતા હતા. છતાં હાથ દાઝયાનું કે તેના દુ:ખનું મુખ પર કોઈ ચિહ્ન દેખાતું નહિ. આમ રસોઈ તૈયાર થઈ જતી ત્યારે રસોઈનાં વાસણ બાબા મસીદમાં લેવડાવતા અને મૌલવીના હાથે પવિત્ર કરાવતા હતા. તેમાંથી પ્રસાદ તરીકે થોડું મહાળસાપતિને તથા તાત્યા પાટીલને મોકલતા અને પછી એ રસોઈ અપંગ-અનાથને જમાડી દેતા હતા. આમ બાબાએ તૈયાર કરેલ, બાબાના હાથે પીરસેલ ખોરાક ખાનારા ભાગ્યશાળી ગણાતા.

કોઈ અહીં એવી શંકા કરશે કે શું બાબા બધા ભક્તોને આ સામિષ તેમજ નિરામિષ બન્ને રસોઈ જમાડતા હતા ? આ પ્રશ્નનો ઉત્તર સાદો ને સરળ છે. જે ભક્તને સામિષ ખોરાક ખપતો અને તેનાથી ટેવાયેલા હતા તેમને જ પોતે હાંડીમાંથી એવો ખોરાક પ્રસાદ તરીકે દેતા. પણ જેમને એવો ખોરાક ખપતો નહીં તેવાને તે હાંડી પાસે આવવા દેતા નહિ કે અડકવા પણ દેતા નહોતા, અગર તો તે લેવાની ઇચ્છા પણ તેમનામાં જાગ્રત કરતા નહિ. એક સ્થાપિત પ્રસિદ્ધ સિદ્ધાન્ત છે કે ગુરુ કોઈ વસ્તુ પ્રસાદ તરીકે આપે ત્યારે તે લેવાય કે કેમ એવો વિચાર કરવો અગર શંકા કરવી તે પણ પાપ છે. અલબત્ત, આ સિદ્ધાન્ત શિષ્યે કેટલો પચાવ્યો છે તેની પરીક્ષા બાબા કોઈ વાર કરતા હતા. એક વાર એકાદશીના રોજ પોતે દાદા કેળકરને થોડા રૂપિયા આપી જાતે કોરાલ્ડા જઇને ગોસ્ત ખરીદી લાવવાની આજ્ઞા કરેલી. દાદા કેળકર ચુસ્ત સનાતન બ્રાહ્મણ હતા અને જીવનમાં ચુસ્તપણે બધા સનાતની નિયમો પાળતા. તે જાણતા હતા કે સદ્‌ગુરુને ધન-વસ્ત્ર-અન્ન આપવાં એટલું જ પૂરતું નથી પણ સંપૂર્ણ આજ્ઞાધારક બની તેમની આજ્ઞાનો ઝડપથી અમલ કરવો જોઈએ. તેથી આ આજ્ઞા સાંભળી દાદા કેળકર કપડાં પહેરીને લાવવા ઉપડ્યા

પણ બાબાએ પાછા બોલાવીને કહ્યું: ''તું જાતે ન જતો. બીજા કોઈને મોકલ.'' એથી દાદાએ નોકર પાંડુને મોકલ્યો. તેને જતો જોઈ તેને પણ પાછો વાળવા બાબાએ દાદાને આજ્ઞા કરી અને ત્યાર પછી તે દિવસનો આ કાર્યક્રમ જ રદ કર્યો. એક બીજે પ્રસંગે ગોસ્તવાળો પુલાવ કેવો થયો છે તે ચાખી જોવા માટેબાબાએ દાદાને આજ્ઞા કરી. દાદાએ ચાખ્યા વિના માત્ર એમને એમ જ કહ્યું કે પુલાવ સારો થયો છે. ત્યારે બાબાએ પૂછ્યું: ''તેં તારી આંખે તો તે જોયો નથી, કે જીભ વડે ચાખ્યો નથી. પછી તે સારો થયો છે એવું શી રીતે તું કહે છે ? જરા ઢાંકણું ઉઘાડીને જો તો ખરો !'' એટલું બોલી બાબાએ તેનો હાથ પકડ્યો અને તે વાસણમાં હાથ ખોસીને બોલ્યા, ''તારો હાથ કાઢ અને કડછી લઈ તારા સનાતની વિચાર છોડીને દાઝવાનો ડર રાખ્યા વગર થોડો પુલાવ થાળીમાં કાઢ.'' જેમ બાળક પર વહાલ આવે ને મા તેને ગાલે ચૂંટી ખણે, તેવી રીતે બાબાએ દાદા કેળકરને આમ ચૂંટી જ ખણી હતી. ખરી રીતે કોઈ ગુરુ પોતાના સનાતની રૂઢિયુકત શિષ્યને કોઈ નિષિદ્ધ ખોરાક ખાવાની અગર તે રીતે વટલાવાની ફરજ કદી પાડે જ નહિ.

આ હાંડી પકાવવાનું બાબાનું કામ સને ૧૯૧૦ સુધી ચાલુ રહ્યું હતું. તે પછી તેમણે તે બંધ કર્યું. દાસગણુના કીર્તન વડે આખા મુંબઈ ઇલાકામાં અને બહાર બાબાની કીર્તિ પ્રસરવાથી લોકો થોકબંધ શિરડી આવવા લાગ્યા અને શિરડી યાત્રાધામ બન્યું. આ ભકતો નૈવેદ્યના પદાર્થ, મીઠાઈ, મેવા, ફળ વગેરે લાવતા હતા. આમ નૈવેદ્યના જાતજાતના એટલા બધા પદાર્થ આવતા હતા કે ફકીરો તથા ગરીબ-ગુરબાં ધરાઈને જમી શકતાં હતાં. છતાં કેટલુંક વધી પડતું હતું. તેથી બાબાએ હાંડી પકાવવાનું બંધ કર્યું અને આ નૈવેદ્ય જ અનાથ-અપંગને પોતે પીરસી દેતા. ઉપરાંત સ્થાનિક મંદિરો તથા દેવ પર બાબા કેવો પ્રેમ તથા માન રાખતા હતા તે દર્શાવનારી નાનાસાહેબ ચાંદોરકરની એક કથા કહીએ.

નાનાસાહેબનું મંદિર માટે માન : કેટલાક લોકો જાતે અનુમાન કરતા હતા કે શ્રી સાઈબાબા બ્રાહ્મણ હતા. તો કોઈ કહેતા કે તે મુસલમાન હતા. ખરી રીતે તે કોઈ કોમના નહોતા. તેમનો જન્મ કયારે, કઈ કોમમાં, કયાં માતપિતાને

પેટે થયેલો તેની સાચી ખબર કોઈને નથી. તો પછી તે બ્રાહ્મણ હતા કે મુસ્લિમ તે કેમ કહેવાય ? મુસ્લિમ હોત તો પોતે મસીદમાં ધૂણી જલતી કેમ રાખતા હતા ? ત્યાં તુલસીનું વૃંદાવન કેમ રોપ્યું હતું ? મસીદમાં શંખ-ઝાલર તથા વાજિંત્રો કેમ વગાડતા હતા ? હિંદુ મૂર્તિપૂજનની વિવિધ વિધિઓ કેમ થવા દેતા હતા ? હિન્દુ મંદિરોના જીર્ણોદ્ધાર માટે પોતે ગાંઠના પૈસા કેમ વાપરતા હતા ? હિન્દુ મંદિર કે હિન્દુ દેવનું કોઈ જરા પણ અપમાન કરે તો પોતે તે મુદ્દલ ચલાવી લેતા નહોતા.

એક વાર નાનાસાહેબ ચાંદોરકર સાધુ બનેલા પોતાના સાઢુ બીનીવાલેને સાથે લઈ શિરડી આવ્યા. મસીદમાં આવીને બાબા જોડે વાતો કરવા બેઠા. ત્યારે બાબા નાનાસાહેબ પર ગુસ્સે થયા અને બોલ્યા, ''તું આટલા બધા વખતથી મારા સંગાથે રહે છે છતાં તારું આ વર્તન કેવું ?'' પ્રથમ તો નાનાસાહેબ સમજ્યા નહિ. તેથી પોતાને સમજ પાડવા બાબાને વિનંતી કરી. બાબાએ તેને પૂછ્યું, ''તું કોપરગાવ કયારે આવ્યો ? ત્યાંથી શિરડી કેમ આવ્યો ?'' તે વેળા નાનાસાહેબ પોતાની ભૂલ સમજ્યા. પોતે શિરડી આવતાં દર વખત માર્ગમાં કોપરગાવ ગોદાવરીકાંઠે દત્તમંદિરમાં જઈને દર્શન-પૂજન કરતા હતા. પણ આ વેળા તેમની સાથે એક દત્તભકત હતા; અને મંદિરમાં ખોટી થવું ન પડે તેટલા ખાતર તેમને મંદિરમાં જતા રોકયા હતા અને ગાડી સીધી જ હંકારી હતી. નાનાએ આ બધી વાત બાબા પાસે કબૂલ કરીને પગે લાગ્યા. તેમણે કહ્યું, ''મને બહુ પીડા થતી હતી.'' ત્યારે બાબાએ કહ્યું'', ''એ શિક્ષા તો બહુ ઓછી થઈ છે. માટે હવે ભવિષ્યમાં ધ્યાન રાખજે.''

કાલા (ખિચડો) : બાબા નૈવેદ્ય કેમ પીરસતા હતા તે પણ જોઈએ. આરતી થઈ રહ્યા પછી બાબા ઉદી-આશીર્વાદ દઈ બધા ભકતોને ઘેર મોકલી દેતા હતા અને પછી પોતે અંદર જઈ લીંબડાની પાસે અઢેલી જમવા બેસતા. બાબાની જોડે જમનારા ભકતો બે હારમાં બેસી જતા. એક હાર જમણી બાજુ અને બીજી ડાબી બાજુ બેસતી. આવેલું નૈવેદ્ય ભકતો થાળામાં ઠાલવતા. તેમાં પોળી, પૂરી, માંડી, બાસુંદી, સાંઝા, ભાત વગેરે અનેક વસ્તુઓ આવતી. બાબા તેને સ્પર્શ કરી પાવન પ્રસાદ બનાવે તેની રાહ જોઈ એ નૈવેદ્ય લાવનાર

ભક્ત બહાર બેસતા. પછી ભક્તો બધી વસ્તુ મિશ્ર કરી ખિચડો કરતા અને બાબા પાસે મૂકતા. એ સર્વ ભગવાનને ધરાવીને બાબા પવિત્ર કરતા હતા અને પછી તેમાંથી લઈને બહાર રાહ જોતા ભક્તોના વાસણમાં થોડુ થોડું આપતા હતા. ત્યાર બાદ બાકી વધેલું નૈવેદ્ય બાબા અંદર બેઠેલા ભક્તોને પીરસી દેતા અને તેમને ધરાઈને જમાડતા હતા. પોતે આ નૈવેદ્ય બધાની તબિયતનું ધ્યાન રાખીને જોઈતું પીરસી દેવાની આજ્ઞા નિત્ય શામાને તથા નાનાસાહેબ નિમોણકરને આપતા હતા. એ બન્ને જણ કાળજીથી અને ખુશીથી આ કામ કરતા હતા. આ રીતે લીધેલા પ્રસાદનો કોળિયો ભરતાં દરેકને ખૂબ સંતોષ-આનંદ થતો. આવું મીઠું-પવિત્ર-પ્રેમાળ ભોજન મળવું કેટલું દુર્લભ છે ? આ ભોજન સદા મંગળ, સદા પવિત્ર જ હતું.

છાશનો વાટકો : હું પણ એક વાર સત્સંગમાં બેસીને પેટ ભરીને જમ્યો હતો. તે વખતે બાબાએ મને છાશનો એક વાટકો પીવા આપ્યો. તે જોઈને હું રાજી થયો. પેટ ભરીને જમેલો હોવાથી હવે પેટમાં જગા નહોતી. તેથી ડરતો હતો. છતાં મેં એક ઘુંટડો પીધો ત્યારે એ છાશ બહુ સ્વાદિષ્ટ લાગી. મને સંકુચિત થયેલો જોઈ બાબા બોલ્યા, ''તું એ બધી છાસ પી જા. આવી છાશ તને કદી ફરીને મળવાની નથી.'' હું તે પી ગયો. બાબાનાં આ વચનો ભાવિકથન જ હતાં, કેમ કે ત્યાર પછી અલ્પ સમયમાં જ બાબાએ મહાસમાધિ લીધી હતી.

મેં એ છાશનો વાટકો પીધો અને તે દ્વારા બાબાની લીલાના રૂપમાં મને પૂરતું અમૃત મળ્યું હતું. ચાલો આપણે સૌ પણ આવા અમૃતના પ્યાલા પર પ્યાલા પીએ અને સુખ તથા સંતોષના ઓડકાર ખાઈએ.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે 'હાંડી વર્ણન'
નામ આડત્રીસમો અધ્યાય: સંપૂર્ણ ।
। શ્રી સદ્‌ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।